

REVERENDIS.

SIMO MAGISTRO NOSTRO

Domino Benedicto. F. Alleaume.

Antiquissimam religionem (quæ vnica est ad fœlicitatē via) non prophetis solū & sacris armare doctoribus patrens fabricatorq; mundi voluit, sed & quotidianis Orthodoxorum quorundam *g-* *alvissios* & interpretationibus huc & illuc disseminare, vt hac duce oēs ad beatitudinem, cuius gratia nati sumus, & ad consequendā omnī studio laboramus, tutius faciliusq; peruenire possemus. Inter quos nostris tēporibus diuinū Gagnei animū quasi ab alto demisit, vita, ingenio, & elegantissimo dicendi genere, Christiana oracula getibus omnibus proclamaturū. Sed cū tantus Sol nescio qua obductus caligine radios suos perpetuò non potuisset diffundere, vnus Benedictus inuentus est, qui sacrosanctæ Reip. fines propagare contendens, quæ ab alijs scripta, imperfecta tamen, aut temporum iniuria, aut inopinato fortunæ euentu exciderant, excitauit, & quasi à morte ad vitam reuocauit. Proinde cogitanti mihi qua potissimum ratione tuis & amantiſſimis & prudentissimis conſilijs obtemperarem, acerba sanè Ioan. Gagnei auunculi recordatio veterem animi curam molestiam quæ renouauit, cuius immortalitate dignum ingenium, cuius humanitas singularisque virtus nescio quo fato immatura morte

extincta est. Siquidem ita fallax est hominum spes, ita fragilis fortuna, inanesque contentiones nostrae, ut in medio spacio frangantur, corruant, & ante in ipso portu obruantur, quam portum possint conspicerere. An non quandiu vixit, perpetuis districtus laboribus, assiduis consumptis vigilijs, ardentissimo promovendi φιλοσοφίας imperij desiderio exarsit, ut nepotum posterorumque utilitatem (cui semper optimus quisque studuit) aliqua ex parte tueretur. At ut misera est vita ratio, quam tandiu residet in voluptate, quantum fortuna poscit libido, quo tempore scriptis non prophanis, sed ad celebrerum diuinarum cultum spectantibus rem literariam augere parabat, eo Poëtica illa Nemesis, quam plane cæcuties conseruandos tollit de medio, tollendos cõseruat, tanti hominis votum cogitationeque peruertit, adeo ut quicquid in studijs desudauit, id iam iam nobis videatur interceptum. Quo quid inutilius, quam iactura grauior literarum studijs potuit vnquam cõtingere, eo præferim duce moderatoreque orbatis, qui aduersus quoslibet *μονομάχος* propugnator acerrimus extitisset? Verum læguescentes iam, & penè deploratos Philosophiæ Athletas recreauit, refecit, tua denique incredibilis eruditio, sapientissime Benedicte, in pristinum florè restituit, qui tanquam de caelo delapsus diuinitus crederis, ut tuo beneficio & opera tanti viri cogitationes & animi sensa in tota posteritate promanarēt. Alexander ab Apelle potissimum pingi, à Lysippo fingi volebat. Spartiatus Agesilaus neque pictam neque fictam imagi-

imaginē suā passus est esse, quā qui eo in genere summē essent versati. Et nemo vnquā aptior aut reperiri aut excogitari potuit, qui tantā illius Gagnei effigiem aut adumbrare, aut velut in tabula spectandam proponere posset. Quāquā enim politissima essent ea quæ scriptis illustrauerat, quandiu anima spirabat sua, improuiso tamen interitu facta sunt velut formæ expers, materia velut *επισμα*, & Phisicus ille embryo velut *εμβρυον* quēdā & fœtus, qui in corpore cōcepti abortionē patiētes ante maturum partū eijciuntur. Quo in statu etiā nunc permāfissent, tantaq; nostri Gagnei monimenta ante editionē fuissent compressa, nisi te excitasset mirificus ille in Rēp. literariā zelus, nisi cōmunis prouocasset vtilitas, nisi inueterata & longo iā vsu cōfirmata inter vos amicitia magnitudo permouisset. Quorsum? Vt quod super fuerat, detraheres, quod defuerat, suppleres, quod inconcinnū, permutares. Materix formā inculpisti, cerę figillū impressisti, inchoatū hominē absoluiisti, fructum iam marcescentē *προς τινά πεπαισμένον* adduxisti: denique quicquid ille in scribūdo consecutus est, idē tu in eiusdem lucubrationibus disponēdis, & ad verā normā dirigendis adeptus es, adeo vt iure illud tibi vendicare audeas, quod sibi assumit in Ouidiana Metamorphosi Vlysses: Ergo opera illius mea sunt. Cæterū ne assentatiuncula potius, quā veritate tuam videar aucupari gratiā, hoc vnum dicam, te, cuius vigilantia & studio tantum opus à te quàm accuratissimē castigatum in lu-

cem exijt, non minus de Academia promeritum, quàm cuius ex officina interiore profluxit, præfertim cū tu is sis & vnus, qui quod antè domi clausum latitabat, foras & in publicū produxeris. Quod si quis vel inuidiæ stimulis exagitatus, vel ἐπι τὸ μωμεύσθαι, hoc est, ad aliena redarguendum, quæ per inertiam ignauiamque nescit apprehendere, paratus surrexerit, is suo se metiatur pede, suumque inducat in animum suam ἐν ἐπαχῶ intermoriturâ calumpniam: te verò, nostrumque Gagneum omnibus literis linguisque σωριχῶς celebrandum. Vale.

In laudem Gagnei F. Alleaume.

Nil nisi luctus erat, Gagneum cū inuida nobis
Fata peremerunt, ferrea fata virum.
Flebilibus numeris plangebant pectora Muse,
Dum Gagneus abest, quem rapuit fera mors,
Ite leues Elegi, redijt Gagneus in auras
Aethereas, reditum tam pia scripta docent.
Hæc sacra sunt Cybeles, Cereris sunt mystica sacra,
Quicquid in his, sanctum est, nulla prophana latent.